

Dangaus dovana – dvi būvio valtelės

In Memoriam Stanislavai Bražėnienei

Šią graudžiąją, skausmingąją Valandą susirinkome Šventų Švenčiausiojo artumoje. Susirinkome malda, atmintimi, susitelkimu anapus žvaigždynų palydėti Stanislavą Bražėnienę. Susirinkome bendrumo dvasioje pabūti su Jos šeimynykščiais, giminiečiais, gentainiais, su visais, kurie nešioja atmintį, žodžius, kelius, bendravimo blykstelėjimus, darbą, kasdienybės tvinksejimą... Aukštybei dėkokime už Stanislavos gyvenimą, už tai, kas jai buvo svarbu, nepamainoma, neiškeičiama, prasminga. Už visa, dėl ko džiaugėsi, dėl ko nerimo...

Jei tartumėte keletą žodžių, keletą jautresniųjų sakinių, pasakytumėte apie žmogų esmingai. Pasakytumėte tiesiai ir žmogiškai. Netekties valandą pasakome nedaug, taupiai, sakome tiksliai, nuoširdžiai, sakome tikėdami ir nemeluodami.

Buvau paprašytas tarti keletą žodžių. Kai bandau išstarti Vardą, galvoju apie dvi būvio valteles, Jai Dangaus paskirtąsias.

Pirmoji. Būti Žmona, būti Mama. Taip vis šaukiu „Mamyte!“ Įsišaknyti šeimoje, namuose, sienose, buityje, savuosiuose... Anot Konstantino Sirvydo, „čia visos sienos pilnos mano balso“. Įsišaknyti ištikimai amžiams, mylėti, drauge eiti, ieškoti. Vadinasi, būti pasilenkus prie misijos visomis valandomis, kurios gyvenimą sutelkia.

Antroji. Būti Mokytoja, mokytojauti. Kalbėti gimtąja kalba, kuri vienija, telkia, riša labiau nei kraujas. Mokyti kitos, kitokios, svetimos kalbos. Kalbą priartinti, prisijaukinti, tarti žodžius, susikalbėti. Vadinasi, būti pasilenkus prie žodžių, kurie augina, padeda atsispirti.

Tos dvi valtelės gyvenimo ežeruose susitiko, buvo kartu, plūduriavo ir plaukė, kad pasiektų krantus. Dvi valtelės, tarsi seserys dvynės, labai panašios – ieškoti ištikimai, dalintis ištikimai, mylėti ištikimai.

Taip ir liks atmintyje įsismelkęs, iki skausmo įsigraužęs Moters paveikslas, kaip kadais, vienos kelionės metu, su Rasa matytoji ikona:

Moteris, apsikabinusi savo Vaikelį.

Moteris, pasilenkusi prie savo Vaikelio, prisiglaudusi.

Moteris, amžinai mylinti, amžinai maistą ir gyvastį dovanojanti.

Krikščioniškoji tikyba sako, kad žmogus neprapuola. Tik sugrįžta į Dievo delnus. Kaip psalmėje ištarta: „Dar man negimus, Tu, Dieve, mintyse mano sąnarius vystei“. Ta mintimi kliaujamės, pasitikim. Ta mintimi guodžiamės. Ta mintimi tveriamo, bandom vieni kitus sustiprinti. Kaip čia, žemėje, Stanislava buvo daug sykių apkabinta, kaip ligos ir kančios metais pačių artimiausiųjų valandų valandomis apkabinta ir sergėta, taip, tikėkim, ir ten, aukštybėse, neaprepiamuose ir

nesuvokiamuose žvaigždynuose, paties Dievo bus, jau yra stipriai apglėbta, apkabinta, priglauta delnų šiluma.

Ir Ji kaip tas vaikelis, kuris dar nesugeba suprasti ir paaiškinti, norėdamas pasakyti, kad myli, iš tiesų nieko nesako, tik tvirtai prisiglaudžia prie savo tėvų. Tikėkim, kad ir Stanislava taip prisiglaus prie To, kuris gyvenimą audžia, kurio dėka mums lemta čia pabūti, čia susitikti. Tikėkim, kad Ji jau iš Ten mums atsiųs dar vieną sielos pavasarį. Tebus mums visiems siekinys – paprastas, sudėtingas ir amžinas:

Būti apsikabinusiems.

Būti apsikabinusiems tvirtai.

Būti apsikabinusiems tvirtai. Visada. Amen.